

nenastalo by promlčení právě z důvodů, že nebylo lze v řízení pokračovati. Další názor stěžovatelčin, že, jakmile jednou je hlavní přelíčení zahájeno, nemůže, byť i bylo odročeno, nastati promlčení podle § 40 tisk. zák., nemá opory v zákoně. Není tedy, jak stěžovatelka mylně má za to, promlčení omezeno na úkony vyhledávací a vyšetřovací, které předcházejí dání obviněného v obžalovanost, nebo které předcházejí hlavnímu přelíčení. Nebylo-li pak, jak první soud zjistil, pokračováno v řízení trestním od 3. září 1932 do 10. července 1933, prošla tím šestiměsíční lhůta promlčecí, žádaná § 40 tisk. zák. k vyloučení dalšího stíhání (viz rozh. čís. 2845 vídeň. úřed. sbírky z r. 1904 a čís. 4696 sb. n. s.). První soud posoudil tudíž věc v tomto bodu správně po právní stránce a není proto výtky zmatku podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. odůvodněna.

Čís. 5246.

Ak vinník rozbil orgánu vrchnosti zbraň, ktorá bola vlastníctvom štátu, možno čin ten kvalifikovať len za prečin poškodenia cudzej movitej veci podľa § 418 tr. z., nie však za zločin podľa § 419 tr. z.

K zahájeniu pokračovania pre prečin podľa § 418 tr. z. nestačí návrh len orgánu vrchnosti (dozorcu finančnej stráže).

(Rozh. zo dňa 13. marca 1935, Zm IV 42/35.)

Dvojčlenná hliadka finančnej pohraničnej stráže pristihla na službenej obchôdzke obžalovaných V. K. a spol. pri pití liehovín. Ponevác bolo podozrenie, že ide o liehoviny podlúdne dopravené cez hranice, finanční dozorcovia chceli previesť ich kontrolu. Obžalovaní však hliadku napadli a odzbrojili. Mimo iných trestných činov, ktorých sa dopustili obžalovaní V. K. a I. B., tiež úplne rozbili služebné pušky oboch členov hliadky. Oznámenie o prípade učinil četníctvu iný, na veci nezúčastnený dozorca pohraničnej finančnej stráže. Súd prvej stolice uznal všetkých obžalovaných vinnými, V. K-a a I. B-u okrem iných trestných činov tiež prečinom podľa § 418 tr. z. O d v o l a c í s ú d oboch týchto obžalovaných podľa § 326, čís. 4 tr. p. sprostil obžaloby pre tento prečin s odôvodnením, že poškodení finanční dozorcovia neučinili návrh v smysle § 418, odst. 3 tr. z.

N a j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu, založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.

Z d ô v o d o v :

Verejný žalobca v prevední zmätočnej sťažnosti poukazuje na to, že obžalovaní V. K. a E. B. — ako z obžaloby vychádza na javo — polámali pušky finančných strážnikov, tedy verejných úradnikov, zo msty pre ich úradné jednanie a ich jednanie vyčerpáva vlastne skutkovou povahu zločinu podľa § 419 tr. z. a čin obžalobou len mylne bol kvalifikovaný podľa § 418 tr. z., že pri skúmaní otázky, či je potrebný súkromný

návrh, je smerodatný skutok sám a nie jeho prípadná mylná kvalifikácia, ktorá súd ani neviaže, že ku stíhaniu zločinu podľa § 419 tr. zák. nie je treba súkromného návrhu a preto obžalovaní V. K. a E. B. boli omylne oslobodení od prečinu podľa § 418 tr. z. pre nedostatok súkromného návrhu. Ďalej poukazuje na to, že podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní pred súdom prvej stolice po návrhu štátneho zástupcu na odsúdenie a potrestanie obžalovaných podľa obžalobného spisu je uvedené, že »poškodený sa pripojuje k tomuto návrhu a žiada náhradu škody«, z čoho — ačpráve nie sú menované osoby, ktoré učinily prehlásenie — je zrejmé, že pripojenie sa k návrhu verejného žalobcu stalo sa so strany oboch poškodených. Tento návrh stal sa ešte pred vynesení rozsudku v lehote, uvedenej v § 112 tr. z. a prez ustanovenie § 3 tr. p. je treba uznať, že so strany oboch poškodených bol podaný podľa zákona súkromný návrh na potrestanie obžalovaných. Pokiaľ však čo do pušiek prichádzal by v úvahu ako poškodená strana štát, tu podľa četníckeho trestného oznamu bolo četnícke vyšetrovanie zavedené na oznámenie oddelenia pohraničnej finančnej stráže v T., ktoré oznámenie nahradzuje zvláštny súkromný návrh, takže aj s tohoto hľadiska bol podaný súkromný návrh.

Zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu však neľze priznať oprávnenie. Pokiaľ zmätočná sťažnosť poukazuje na to, že v čine obžalovaných V. K. a E. B., totiž v dolámaní pušiek finančných strážnikov je založená vlastne skutková povaha zločinu podľa § 419 tr. z., činí tak neprávom a nemôže vychádzať z tohoto zákonného predpisu, lebo dolámané pušky neboly majetkom finančných strážnikov a tak nie je daný ten právny znak uvedeného zločinu, že totiž poškodený predmet je majetkom verejných úradníkov. Pokiaľ však zmätočná sťažnosť dovodzuje, že súkromný návrh na potrestanie bol podaný, neľze jej vývody uznať za správne. Je ovšem správne tvrdenie, že podľa zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej stolice po návrhu verejného žalobcu na potrestanie obžalovaných podľa obžaloby poškodený sa pripojil k tomuto návrhu a žiadal náhradu škody, avšak tento obsah zápisnice nepripúšťa výklad verejného žalobcu, že pripojenie k návrhu verejného žalobcu stalo sa so strany oboch poškodených. Tomu odporuje užitie jednotného čísla »poškodený« a nie čísla množného. Ďalej neľze prehliadnúť, že pri výstupe utrpel rešpicient K. poranenie a preto uvedené prehlásenie bolo patrne prehlásením poškodeného K., čomu nasvedčuje aj tá okolnosť, že poškodený žiadal aj náhradu škody, patrne za spôsobené mu poranenie. Tiež tvrdenie, že četnícke vyšetrovanie bolo zavedené na oznámenie oddelenia pohraničnej finančnej stráže v T. nezodpovedá skutočnosti, lebo podľa četníckeho trestného oznamu prípad oznámil dozorca pohraničnej finančnej stráže P. S., teda nie oddelenie pohraničnej finančnej stráže v T., teda úrad, — ale dozorca finančnej stráže zadelený k uvedenému oddeleniu finančnej stráže. Zo spisov neplynie, že tento dozorca bol oprávnený podať súkromný návrh v mene štátu. Preto neľze tvrdiť, že bol daný návrh poškodenej strany, potrebný k zavedeniu trestného pokračovania podľa § 418, odst. III tr. z. Vrchný súd sa preto nemýlil, keď obžalovaných V. K. a E. B. na základe § 326, čís. 4 tr. p. oslobodil od obžaloby pre prečin podľa § 418 tr. z. pre nedostatok sú-

kromného návrhu a tým nezavinil dôvodu zmätočnosti v tomto smere uplatňovaného.

Čís. 5247.

Skutková podstata prečinu podľa § 60 (1) zák. čís. 48/31 Sb. z. a n. je naplnená i púhym uvedením okolností, z ktorých možno usudzovať na osobu mladistvého previnilca.

Uverejnením v smysle cit. zákonného ustanovenia treba rozumieť také jednanie, ktoré je spôsobilé urobiť obsah zprávy prístupným väčšiemu počtu osôb; zákon nevyžaduje, aby sa uverejnenie stalo tlačou.

Neoprávnené uverejnenie, aj keď sa stalo ešte za účinnosti zák. čl. VII:1913, treba — hľadiac na zásadu § 2 tr. z. — za platnosti zákona čís. 48/31 Sb. z. a n. kvalifikovať podľa § 60 tohto zákona.

(Rozh. zo dňa 14. marca 1935, Zm IV 637/34.)

Obžalovaný novinár A. J. napísal a so spoluobžalovaným redaktorom V. K. uverejnil v per. časopise »B. U.« bez úradného povolenia zpravu o priebehu hlavného pojednávania, konaného pred senátom mládeže v trestnej veci mladistvých previnilcov pre pokus vraždy. Vo zpráve uviedli obžalovaní úplné krstné mená a začiatkové písmená priezvisk mladistvých previnilcov, udali odkiaľ pochádzajú, kde spáchali trestný čin, označili mená poškodených a obhájcov, takže z týchto okolností bolo možno usudzovať na osoby mladistvých previnilcov. O b a s ú d y nižších stolíc uznaly za to obžalovaných A. J. a V. K. vinnými prečinom podľa § 70 tr. z., § 60, odst. 1 zák. čís. 48/31 Sb. z. a n.

N a j v y š š í s ú d zamietol zmätočné sťažnosti obžalovaných.

D ô v o d y :

Proti rozsudku vrchného súdu podali obžalovaní V. K. a A. J. zmätočné sťažnosti z dôvodu zmätočnosti podľa čís. 1 a) § 385 tr. p. Zmätočné sťažnosti nie sú oprávnené.

Námietka, že neni daná skutková povaha trestného činu, pokiaľ v časopise nebolo označené plné meno mladistvých, neobstojí. Podľa § 60, odst. 1 zák. čís. 48/1931, Sb. z. a n. rovnako ako podľa dřívejšieho § 13 zák. čl. VII:1913 stačí ku skutkovej povahe prečinu, ktorým obžalovaní boli uznaní vinnými, keď sa uvedú také okolnosti, z ktorých možno usudzovať na osobu mladistvého previnilca. Z okolností v rozsudku vrchného súdu podrobne uvedených však vrchný súd správne usúdil, že z uverejnenej zprávy možno usudzovať na osoby mladistvých previnilcov a stačí v tomto smere odkázať sťažovateľov na vyčerpávajúce dôvody napadnutého rozsudku.

Bezzákladná je aj ďalšia námietka obžalovaných, že verejnosť nemohla časopis čítať, pokiaľ bol zabavený. Zákon v § 60 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n., rovnako ako v § 13 zák. čl. VII-1913, stíha toho, kto uverejní mimo iného aj zpravu z trestného pokračovania proti mladistvému previnilcovi. V zákone sa nehovorí, akým spôsobom sa má uverej-